22

S. Eeuwij

DE

KLAROEN

Tweede jaargang No. 8 1 Juni 1941

DE KLAROEN

de klaroenkring feestelijk bijeen!

ALS je Zondagavond de zegevierende troepen fris en juichend hebt zien binnen rukken, als je bedenkt, dat dezelfde jongens Maandag de hele dag hard gewerkt hebben in de klas en je ziet dan 's avonds de bravour, waarmee ze een geestig revuetje over de Klaroen opvoeren, dan krijg je weer eens opnieuw een idee van de kracht en de opgewektheid van den Nederlandsen jongen.

Vóór de feestavond lag alle copie voor het Meinummer al geordend gereed en ik was al van plan om even plechtstatig als mijn toneeldubbelganger met de map onder mijn arm naar den drukker te stappen, toen de Klaroenavond de rustige orde omverwierp. Er was al een inleiding in een blije Meistemming geschreven met een praatje over de prachtige Mariadag op 11 Mei, met een aanmoediging voor onze derde klassers-examinandi, over eenden, die ganzen en ganzen, die zwanen worden en over zwanen, die de wijde wereld inzwieren, maar op Maandag 26 Mei was dat alles verouderd, temeer, omdat een van de redactieleden me influisterde, dat de jongens rekenden op een persoonlijk verslag van mijn hand. Welnu, met een variatie op een regel uit het „Geuzenvendel," ze zullen niet het Prinselied, maar zij zullen mijn mening horen, al zou ik

evenals de man, die Abraham gezien heeft, tot diep in de nacht (hm!) moeten door schrijven.

Toen de klanken van het forse broederskoor onder leiding van Br. Theophile en van het welkomstlied waren weggestorven, weerklonk het geschetter van een klaroen, een geluid, dat ook wel iets had van het kraaien van een oude haan. Maar de frisse verschijning van ridder Klaroen zette onmiddellijk het toneel in een feestelijke sfeer, die nog versterkt werd door het bonte gezelschap klaroen-personages, dat bij het opengaan van het doek druk zat te werken.

Ik heb gesmuld van de geestige critiekjes en prikjes, die zo maar langs de neus weg, over de Klaroen werden gedebiteerd.

Alle rubrieken waren vertegenwoordigd en ze redeneerden (kostelijk: rubrieken, die redeneren!) dat het een lust was om te horen. Het Advendo-babbeltje babbelde er lustig op los (spelen, spelen!!) Opa had met zijn grijze haren een grijze wijsheid meegebracht en Pietje snaterde er met zijn spitse tong tussendoor. Ja, hij veroorloofde zich zelfs, om kalmweg de p.st in te hebben. Op dat ogenblik miste ik de Moeder van de Klaroen. Ze zou dat pittige Pietje op zijn vingers hebben getikt voor zulke woorden.

De oude man van de Kroniek met bruine pij en calotje had het hard te verduren. Hij schreef te veel en te weinig, hij deugde niet in de lengte en niet in de breedte. Daarna kwamen de diverse sporten voor het voetlicht. De voetballer zag er nog 't gezondste uit. Hij was een levend protest tegen den schrijver, die indertijd stellingen verkondigde over voetbal. Maar schrijven in de sportrubriek, dat lieten ze aan anderen over.

Even kwam er nog een afdeling van de wandelsport met hun uitdagende petjes op.

Het spreekgestoelte probeerde zich te verdedigen, maar hij kon niet ontkennen, dat zijn plaats dikwijls onbezet was.

Het kostelijke van het geval was, dat de hele revue een onbetaalbare vorm van medewerking was. De man, die ze had samengesteld, kende blijkbaar de geest van de Klaroen en voor iemand als ik, die zelden onder de jongens kom, was het heerlijk om al dat kwasi-gemopper en geredeneer aan te horen. Vooral de lach, die in de zaal opging als een zet raak was, deed me beseffen, dat hier gratis „lessen voor redacteurs" gegeven werden. Het leek wel de omgekeerde wereld - en daarom alléén al grappig - dat leerlingen lesgaven. Ze deden het geestig. En dat moet de sfeer van de Klaroenkring juist kenmerken. De Klaroen is geen blad waarin men

elkaar plechtig de les leest. Een plagerig tikje hier en een grappig prikje daar, dat maakt ons blad prettig leesbaar. Wie zich ooit op de teentjes getrapt voelt, die heeft de echte „feeling" niet. Want elke krenking of belediging wordt door de redactie met beslistheid afgewezen.

Voor de vriendelijke toespraken van Br. Directeur en van Max. de Jong, voor de sierlijke oorkonde en de fijne liederen, ben ik hartelijk dankbaar.

Boven alles heb ik genoten van het gezicht op al die lachende, gezonde jongenskoppen, toen ik in de gelegenheid werd gesteld een dankwoord te spreken. Als er niet zo'n ovatie losgebarsten was, toen er gesproken werd over trouw aan Christus en het Vaderland had ik nog Leve de Klaroen kunnen aanheffen. Nu zet ik het onder dit verslag. Br. Andreas.

Leve de Klaroen! (driemaal)

rond de schemerlamp

SACRAMENTSDAG

Na die winterse Meidagen brandde de zon weldadig warm door het hoge raam voor mijn schemerlamp. Je voelde ineens de kriewelling van de lente over je hals en rug lopen: eindelijk de zon.

Die zon is de grootste tovenaar. Ik heb mijn jas uitgetrokken, dezelfde, die me tegen de sneeuwkou beschermde, omdat ik plotseling voel, niet meer verkouden te zijn. Hij hing me nu als lood aan het lijf. En als ik hem diep in de kast weghang en in mijn kamer terug kom, glanst alles van blijheid: het behang, het donkerrode leer van de stoelen, de stoffige, statige kap van mijn trouwe schemerlamp. Het is of de drukke figuurtjes op het vloerkleed een wilde menuet dansen in de brede bundel zonnegoud. Ik sta met mijn gezicht recht in de zon en voel de chronische Hollandse verkoudheid wegtrekken uit mijn hoofd. Terwijl ik mijn ogen stijf dicht knijp, voel ik hoe heerlijk het leven moet zijn als de zon lacht door

je venster en in . . . . . je ziel.

Nu begrijp ik de blijheid van de H. Kerk in zang en orgel en gewaden; de klaterende alleluia's en het juichend „Lauda Sion." Ik begrijp nu de fiere lijn van spits- en rondboog; de ruimheid van rosetramen en het kantwerk van kathedraal-kantelen. Nu begrijp ik waarom in een middeleeuwse stad het kerkgebouw in kloeke stijl een poortersideaal was.

Nu begrijp ik waarom de zieke, gevallen, de vereenzaamde mens weer glimlachen kan en blij zijn. Nu begrijp ik ook, dat in St. Louis een kapel staat als een kerk, zo hoog en wijd en groot, dat het al de gebouwen van deze jongensstad overschaduwt:

Omdat dit alles is voor de H. Eucharistie, de altijd schijnende, stralende, lente-brengende Zon. Pius X bracht die zon in het jonge kinderleven en liet Ze dagelijks schijnen voor allen van goede wil.

En terwijl de zon heel mijn lichaam doorzinderde, dacht ik aan mijn klaroenvrienden: zij wonen zo dicht in het licht van de Eucharistische zon. . . . . zouden zij allen de glans ervan zien en de warmte ervan voelen. . . . . ?

uit een geheim dagboek

van Frits Enfant.

1 Mei 1941.

Vanmorgen heb ik het voornemen gemaakt om zelfstandig een actie op touw te zetten. Lang had ik daar al over nagedacht. Want ik was overtuigd, dat er iets gedáán moet worden. Doen, doen, doen, niet kletsen! Dat is mijn leus. Ik zie om me heen zoveel dingen, die hoognodig verbeterd moeten worden, dat ik de handen aan de ploeg moet slaan. Eén ding staat bij mij als een paal boven water: naäpen is maar naäpen en naäpen wil ik niet. De Klaroen-redactie zegt: Lever copie, maar schrijf niets over, om uit te geven als eigen werk. Welnu de actie: Verbeter de wereld, begin met uzelf, bestaat. Ik neem dus tot slagwoord: Verbeter de wereld en begin met de anderen!

2 Mei.

Vanmorgen aan het ontbijt ben ik begonnen met mijn actie. „Zijn dat tafelmanieren?" zei ik tegen mijn buurman, „zit rechtop, neem zo min mogelijk plaats in en stoot me niet met je ellebogen

in mijn ribben, als je een boterham snijdt."

Hij keek me met donkere ogen aan, haalde zijn schouders op, knikte minachtend met zijn hoofd in mijn richting en mompelde tegen de anderen: „Hij zeit wat." De overbuurman trok zijn partij. „Wat mot jij?" vroeg hij hooghartig. Maar ik had mijn antwoord klaar: „Wat ik mot komt er niet op aan, maar jij mot niet praten met je mond vol." Hij verslikte zich bijna van woede. „Kijk naar je eigen" siste mijn linkerbuurman. „Als ik naar mijn eigen kijk, zie ik mezelf tenminste niet gesticuleren met mes en vork. Dat is tegen de étiquette evengoed als eten en drinken tegelijk zoals mijn rechterbuurman doet. „Eigenwijze bl....." siste die terug. „Ruwe taal hoort op de vliering van drie hoog achter, drie maal bellen en driemaal uitglijden op een trap, die in drie jaar niet gedweild is."

Ik stond verstomd over mijn eigen slagvaardigheid. Maar de anderen schenen er geen bewondering voor te gevoelen. Ik zag felle ogen, gebalde vuisten, dreigingen aan alle kanten.

Toen kwam iemand informeren, wat er gaande was. „Dat vod!" knarste er een door zijn tanden. „Ho, ho!" zei de broeder sussend. „Och," antwoordde ik met een medelijdend lachje, „ze kunnen de waarheid niet verdragen. Ik heb enige aanmerkingen gemaakt op hun gebrek aan goede manieren. Ik duld geen onbeschaafdheid in mijn tegenwoordigheid." „Tjonge, jonge" zei de broeder nadenkend, „dat is nog al wat." En toen zacht en snel: „Kom jij dadelijk even bij me."

Na tafel ging ik. Met fier opgeheven hoofd. Ik klopte aan de kamerdeur, hoorde ja roepen en ging kalm naar binnen. „U wilde mij graag even spreken, broeder?"

„Ja," zei de broeder een beetje verstrooid, „ik heb eigenlijk maar één zinnetje te zeggen." Toen zei hij zacht, maar nadrukkelijk: „Het is een grove onwellevendheid op de manieren van je tafelgenoten te letten en er in het publiek aanmerking op te maken." Boem, die zat. Al het bloed van mijn hart vloog naar mijn hoofd, ik kleurde tot in mijn nek toe en er was een vreemd gesuis in mijn oren. „Je kunt gaan," hoorde ik door het gesuis heen. Ik ging als een geslagen hond.

Later, toen ik wat gekalmeerd was, heb ik mijn wellendheidsboekje er op nageslagen. De broeder had gelijk. Dat terrein van actie is dus afgesloten. Ik moet dus iets anders zoeken. Maar ik ga door met mijn actie: Verbeter de anderen.

eigen werk

De redactie vraagt met een knipoogje, of de Schrijvers hun opstellen herkennen? (Resultaat Klaroenrevue!)

toekomstdroom

5 April 1971. Des namiddags om 2 uur.

„Hallo! . . . . . Met wie?" . . . . .

„Hallo, Charles . . . . . ouwe jongen, dat ik jouw geëerde stem nog eens door 'n touwtje mag horen klinken!"

„Wablief?" . . . . . „Of ik dat goed vind?" . . . . .

„Natuurlijk, kerel!" . . . . .

„Nee zeg, kom niet met de trein. Ik zal Dagar, een van mijn chauffeurs wel even sturen in de Lincoln, om je af te halen!"

„Afgesproken?" . . . . . „All right!" . . . . . „Good bye!" . . . . . .

Bovenstaand gesprek voer ik met een u welbekend persoon, die me vanuit Singapore een telefoontje geeft, dat hij morgen per vliegtuig in Batavia zal aankomen en een weekje bij me komt logeren om mijn vijftigste verjaardag te vieren.

Charles is op 't ogenblik vliegtuig-dealer in New-York, maakt goede zaken en komt dikwijls bij me aanwippen. Ik heb ook een klein spitfire-tje van hem gekocht en vlieg er iedere morgen mee van Soerabaya naar Batavia, waar ik mijn kantoor heb. Maar daar momenteel mijn luchtduiveltje in reparatie is, zal ik Dagar met mijn snelste Lincoln over de nieuw-gebetonneerde postweg naar Batavia sturen. Hij is dan om zes uur weg en om tien uur terug. (1971!) Ik heb vacantie en Charles komt even met een vrind van hem die toch in Batavia moet wezen, overwippen.

Als ik de volgende morgen opsta, is Dagar reeds vertrokken. Ik zorg verder, dat 't huis in orde is, om dadelijk mijn rijke gastvriend te kunnen ontvangen. Ik neem mijn ontbijt, lees de stapels gelukwenstelegrammen van oude bekenden door en ga dan naar het platte dak, vanwaar ik een geweldig uitzicht heb op de omtrek van Soerabaya. Ook op de grote postweg. Als een kaarsrechte dikke krijtstreep schiet deze de verten in. Op het platdak staat een grote kijker opgesteld, die op de grote weg gericht staat. Hiermee zal ik mijn gast tot op enkele tientallen kilometers afstand aan zien komen. Nadat ik enkele uurtjes in een gemakkelijke ligstoel heb

ben ik benieuwd, of ik al wat zien kan.

Ik sta op en kijk door de kijker de weg op en ja hoor......
Ver aan de horizon zie ik een wagen aan komen schieten.

Ik had met Dagar afgesproken, dat hij zo nu en dan eens een rookgordijntje moest leggen, dan kon ik 'm herkennen en deze wagen doet dit. Af en toe ploft een zwarte rookpluim achter de wagen omhoog. Enkele minuten later knerpen de banden reeds op het grindpad, de chauffeur opent het portier en een flinke, welgedane man op jaren stapt de wagen uit.

Hij bedankt den chauffeur door hem een bankbiljet van f. ... in de hand te stoppen en komt met driftige pasjes op me af. De begroeting is allerhartelijkst en ik leid mijn gast naar de salon, waar een rijk feestmaal ons wacht. Melatti van Sumatra.

„BRABANTIA NOSTRA"

Zondagmorgen (18 Mei) na de Hoogmis, had Br. Edmundus een verrassing voor ons.
Pastoor Beinen, uit Zevenbergsche hoek, had hem verteld, dat de vereniging: „Brabantia Nostra" een bedevaart georganiseerd had naar het Maria-monument nabij de Moerdijk.

Om drie uur zou het lof zijn in de kerk van de Zevenbergsche hoek, waarna alle bedevaarters zich naar het Mariabeeld buiten het dorp zouden begeven.

Nu, dit was echt iets voor ons, Advendo-mannen. Eerst zouden wij een lekkere fietstocht kunnen maken naar Zevenbergsche hoek, daarna lof en na afloop hiervan zouden wij lopend naar het Mariabeeld gaan.

Br. Anastatius en Br. Germanus waren daags tevoren naar den Pastoor gefietst om met den Eerw. Pastoor het een en ander af te spreken, waarbij de Pastoor beloofd had voor alles te zullen zorgen.

Nu moet ik bekennen, dat hij dat ook werkelijk gedaan heeft. Na een flinke fietstocht met een sterke tegenwind kwamen wij bij de kerk aan. Reeds waren de parochianen samengestroomd en ook een afdeling dames kwam fris aangemarcheerd.

Het is een mooie Kerk, zowel van binnen als van buiten. Je ziet ze al van uit de verte, met haar drie torens, een op het kruis en twee op de voorgevel. Wij liepen over de plaats, waar eens het

patronaat gestaan had, dat onder de oorlog vernietigd is, doch ook de kerk had aanzienlijke schade geleden. Gaten in de muren en bijna allemaal nieuwe ruiten. De mooie glas-in-lood-ramen waren ook „gesneuveld."

De Eerw. Pastoor stond ons achter in de kerk op te wachten en wees ons waar wij zitten konden. Wij kregen een ereplaats vooraan. Na dit plechtig lof met zijn keurig verzorgde zang, gingen wij ter bedevaart. Spoedig bereikten wij het kapelletje, waar het reeds zwart van de mensen zag. De Burgemeester van Zevenbergen was er bij tegenwoordig.

Hier kreeg ik ineens sympathie voor het Brabantse volk. Daar stond een fors gebouwde boer voor ons in zijn Zondagse pak en met zijn grijze pet op. Hij had een zangboekje in zijn hand, keek eens over de menigte, vond waarschijnlijk dat het te lang duurde, voor ze er allemaal waren en begon maar vast met het zingen van een Maria-liedje, doch hij kon niet bijzonder de wijs houden en een mooie stem klinkt ook heel anders, maar dit was nou een echte Brabantse boer, recht uit de klei, die er zich niets van aantrekt wat anderen van hem denken en zeggen. Het volk stond met smaak naar hem te kijken en zong het refrein toch mee. Onder het refrein trok hij een paar mannen naar zich toe en hield het boekje zo, dat zij het ook konden lezen, om hem zo te steunen en met een diepe haal zetten zij het tweede couplet in.

Toen allen aanwezig waren, bad de secretaris van „Brabantia nostra" een rozenhoedje voor, voor de gesneuvelde wapenbroeders en toen nog een tientje voor de goede wasdom van de vruchten der aarde.

Toen trokken wij en ook de anderen in opgewekte stemming terug. De Pastoor had voor ons bij de Zusters limonade klaar gezet, en de Broeders moesten even met den Pastoor mee naar de pastorie en ik geloof wel dat zij het goed gehad hebben, want zij kwamen in ieder geval terug met een dikke sigaar tussen hun lippen.

Ik hoop, dat de andere jongens, die niet mee zijn gegaan, de volgende keer in de gelegenheid worden gesteld, ook eens aan deze bedevaart mede te doen.

Ook hebben wij die dag nog enige uitdrukkingen gehoord. nl. Er stond een Hollander met een Brabantse boer te praten over een fiets. De Hollander zei: „hij is al 6 jaar oud," doch de Brabander zei: „De mijne heeft zijn eerste communie al gedaan."

A. J. M. Balm

C.F.C. TIARA.

MET duizelingwekkende vaart suizen we het einde van het schooljaar 1940-1941 tegemoet. Het gaat als op een autorace. Op enige afstanden van elkaar liggen de rustplaatsen waar de deelnemers nieuwe onderdelen kunnen krijgen of een verfrissing kunnen gebruiken.

Deze rustplaatsen zijn de C.F.C.-bijeenkomsten, waarin de wekroep, de verfrissing voor ons geestelijk leven zo'n voorname rol speelt.

Sinds de vacantie heeft de C.F.C. reeds twee acties uitgewerkt. De eerste, de vacantie-opdracht had ten doel om ons vertrouwder te maken ten opzichte van het parochieleven, waarin de meesten van ons toch weer binnenkort worden opgenomen.

Ik weet niet of deze vacantie-opdracht goed geslaagd is, maar een feit is, dat er meer aan gedaan is dan vorige keren.

De tweede actie was het organiseren van een Mariadag op Zondag 11 Mei j.l. in samenwerking met de Maria-congregatie.

Aan deze actie hebben de C.F.C.-ers zelf niet zoveel gedaan als aan vorige acties. Maar dank zij de stuwende kracht van Mijnheer de Graauw en Broeder Overste mag deze actie in het Algemeen Logboek als buitengewoon goed geslaagd vermeld staan.

In een volgende actie, de Propaganda-avond, kunnen degenen die belang in de C.F.C. stellen eens wat meer horen over doel, organisatie, ontstaan enz.

Moge de C.F.C. op een steeds hoger peil komen! Leve de C.F.C.

Ass. Alg. Schrijver.

C.F.C. PROPAGANDA-AVOND

Na de Pinkstervacantie wordt er in de Ulo-aula een C.F.C.-propaganda-avond gehouden.

Veel van de tweede- en dus toekomstige derde-klassers zullen, evenals het ons vorig jaar verging, totaal vreemd staan tegenover de C.F.C. Wat is de Character Forming Club? Wat doet ze? Allemaal vragen, die op deze avond beantwoord zullen worden.

Niet alleen Br. Overste zal spreken, neen, ook de leden zelf. Ze zullen laten zien, wat ze dit jaar allemaal gedaan hebben, ze zullen tonen, wat de C.F.C. is en hoe ze werkt. Laat ik vooruit zeggen, dat de C.F.C. **geen** amusementsclub is. Ze leidt ons tot verdieping van het innerlijke leven. Dat is toch geen bezwaar om lid te worden, wel? Naast al de clubs voot ons amusement mag er wel een zijn. die rechtstreeks de karaktervorming beoogt. Men gaat in een tennisclub om tennissen te leren, men wordt lid van de C.F.C. om zijn karakter te vormen. Bovendien wordt er stevig gewerkt aan algemene ontwikkeling door questen enz., allemaal dingen, die je later allemaal goed van pas zullen komen. Luister dus die avond goed en word een enthousiast C.F.C.-er.

Eén van de Klaroen-Kern.

IBRAHIM, DE TUINKNECHT II

OP een dag is Ibrahim niet gekomen en Abdullah. zijn zoon komt met veel verontschuldigingen en plichtplegingen vertellen, dat zijn vader ziek is. „Ziek in de buik?" vraagt broeder Overste belangstellend. Abdullah zegt ernstig, dat hij overal ziek is. Hij heeft pijn in het hoofd, is benauwd als hij ligt en hij beeft zo verschrikkelijk, als hij rechtop zit. Hij klaagt, dat hij bijna niets meer kan zien. Hij wil zelfs niet meer eten.

„Zo," zegt de Overste, „dat is heel erg."

Ja, de doekoen (inlandse dokter) is er bij geweest en die heeft een heel bedenkelijk gezicht getrokken. Ibrahim heeft het zelf wel niet gezien, want zijn ogen zijn dof geworden, maar Abdullah heeft het des te beter gezien. En nu is er nòg wat. Zijn vader heeft met zwakke stem aan Abdullah gevraagd, of hij bij de toean broeders wil gaan werken. maar het is haast onmogelijk om bij de mensen weg te gaan, waar hij huisbediende is. Dat zal de toean besar wel begrijpen. Ja, ja, dat begrijpt broeder Overste heel goed, Abdullah moet zich maar geen zorgen maken. Het is al erg genoeg. Als hij

nu maar voor een eerlijke koelie zorgt, dan mag hij iedere week het loon van zijn vader komen halen. Bij die woorden maakt Abdullah een diepe sembàh (buiging) en zegt eerbiedig, dat Allah den toean besar voor zijn goedheid zal zegenen. Dezelfde middag laat broeder Overste wat vruchten brengen en een fles tamarinde-stroop. Dat is goed voor de borst.

Maar wie komt daar zes weken later het broederserf opgesukkeld aan de hand van een klein fris-gekleed meisje? Is dat de oude Ibrahim? Hij ziet er zo vervallen uit, dat het zielig is om te zien. Hij komt toean besar bedanken en hij wil weer werken. Zijn ogen zijn wel bijna blind, maar daarom heeft hij zijn kleindochtertje Sarinah meegebracht. Die zal wel wijzen, waar de dorre blaren liggen, dan kan hij ze opvegen. Sarinah moet nu eens netjes: „Tabéh toean besar" zeggen. De zedig-gesloten oogjes gaan helder open en een hoog stemmetje zegt gehoorzaam: „Tabéh toean besáár!" Dan gaan de oogleden als klepjes omlaag, zodat de wimpers als zwarte streepjes op de lichtbruine wangen liggen. Broeder Overste is ontroerd bij dat eenvoudige tafereeltje: een oude versleten Javaan, die knippert met de ogen en hijgt bij elk woord; en daarnaast het bedeesde meisje, gekleed in haar beste sarong.

Dan zegt hij plotseling wat bruusk, dat Ibrahim eerst maar een kopje koffie moet gaan drinken bij de kokki in de keuken. Daarna moet hij maar bij broeder Overste op de kamer komen.

Als hij zijn koffie gedronken heeft, komt hij voorzichtig aangesloft aan het handje van Sarinah. Is toean besar blij? Oh, Ibrahim is zo dankbaar. Hij heeft Allah al dikwijls gedankt, dat Hij hem kebon (tuinknecht) heeft gemaakt bij de toean-broeders. Daar hoort hij weer de zware stem, die hij zo goed kent. Hoort hij nu goed? Hoeft hij niet meer te werken en krijgt hij toch loon? Is dat geen droom? Hij hurkt geduldig neer en zijn lichtloze ogen staren eerbiedig omhoog. Nu voelt hij geld in zijn handen, één gulden, nog één en nog één. Oh, dank u, dank u. Sarinah moet ook dank u zeggen. Wat kan een oude man toch eindeloos blij zijn. Als hij wegstrompelt glanzen zijn starende ogen van geluk.

Als de broeders enige weken later aan tafel zitten, fluistert de bediende Br. Overste wat in het oor. Abdullah laat vragen of hij in de eetzaal mag komen, want hij heeft een ernstige boodschap. Dat mag. Hij is in groot ornaat, hij draagt een sierlijke sarong, een zwart jasje en een mooie hoofddoek.

Na een diepe buiging en een groet gaat hij gehurkt op de grond zitten. Met veel omhaal van woorden vraagt hij, of hij tot de heren mag spreken. Hij is gezonden door zijn stervenden vader om vergiffenis te vragen voor alles, wat vader misdaan heeft. Anders durft Ibrahim niet voor Toean Allah te verschijnen. Er heerst een haast plechtige stilte, de broeders zijn geroerd en Br. Overste verzekert, dat alles vergeten en vergeven is. Ibrahim mag aan Toean Allah zeggen, dat de heren tevreden over hem zijn.

Die middag stapt de Overste de kampong in voor een laatste bezoek. Het klein kamponghuisje raakt wel een beetje in verwarring, maar natuurlijk is de toean besar heel welkom. Daar ligt Ibrahim, een uitgemergeld lichaam op een helderwit laken. De lichtloze ogen staren omhoog en er ligt een gelukkige lach op het ingevallen gezicht. Even moet Br. Overste ondanks de ernst van het ogenblik lachen. Het smetteloos-witte laken, waarop Ibrahim ligt, draagt in duidelijk rood het merk en wasnummer van de broederschool. Dan legt hij zijn hand op Ibrahim's handen. Er gaat een schokje van geluk over het stervende gelaat. Oh, dat de toean zo goed is, zegt hij met haast onhoorbare fluisterstem. Hij heeft nog wat te zeggen, al heeft Abdullah al verteld, dat alles hem vergeven is.

Ziet toean besar, dat hij op een laken van de broeders ligt? Ja dat ziet de Overste. Dit laken heeft hij allang bewaard. „Zo bewaard?" Ja, want daar wil hij op sterven. . . . . de broeders zijn zo goed . . . . . .ze bidden zoveel . . . . . en zij zijn goede vrienden van God. Daarom zal Allah goed zijn voor Ibrahim . . . . . als Hij ziet, dat Ibrahim ook bij de broeders behoort. Vindt toean besar dat niet slim? Br. Overste moet erkennen, dat het heel erg slim is. Je bent trouwens altijd heel slim geweest, nietwaar Ibrahim? Er gaat een glimp van voldoening over het gegroefde bruine gezicht. Slim, ja, dat is hij altijd geweest.

Als Br. Overste groetend weggaat, hoort hij de kranke stem neuriën: Làh il Allah. . . God is God en Mohammed Zijn profeet. Het schelle stemmetje van Sarinah zingt eentonig mee.

Zalig de eenvoudigen van harte . . . . .

TE HUUR of TE KOOP

BRIEVEN

Geachte Redactie,

Al ben ik geen Ulojongen meer, elke maand weer lees ik met haast jongensachtige belangstelling de hele Klaroen door. Als ik de Kroniek en Advendo lees, voel ik me zo jong, dat ik spijt heb niet in het complot betrokken te zijn geweest, dat Br. R. op 1 April naar Br. Directeur „loodste." Ik houd van de onbezorgde vrolijkheid in genoemde rubrieken. (Ik zit ook stiekum de prijsraadsels van J. v' d. Schoot op te lossen, maar dat mag U tegen niemand vertellen.*) Ik weet niet, of in de Klaroen een plaatsje is voor anderen dan de redactie en de jongens. Het bericht in het laatste nummer over de uitgeputte redactie-map geeft mij wat moed. Ik wilde namelijk nog wat opmerken naar aanleiding van de opstellen over wellevendheid (Manieren, Houding en Wat de Chinezen ons leren). Ze interesseerden mij bizonder, omdat ik weet, wat een goede houding, oprecht-hoffelijke omgangsvormen en een passend savoir vivre voor het latere leven betekenen. Ze geven zo'n prettige vrijheid in de omgang met allerlei soort mensen. Er zijn veel mensen, die goed en welwillend zijn in hun hart, maar die dat in hun uiterlijke gedragingen niet tot uitdrukking weten te brengen. Ze zijn hinderlijk links in hun bewegingen, stuntelig in hun gesprekken en voelen zich in gezelschap. wat men noemt echte „harken". Wat zouden die mensen zich losser en vlotter gevoelen, als ze in hun jeugd zich toegelegd hadden op vrijmoedige beschaafde manieren, op een beheerste houding en wat dies meer zij.

Mag ik ook nog een woord van critiek uiten?

Een jongen moet correct zijn tegenover zichzelf. tegenover zijn medemensen en . . . . . tegenover God.

U spreekt voornamelijk over de twee eerste manieren van correct-zijn. Over de correctheid ten opzichte van God, waaruit tenslotte

*) We hopen het briefgeheim niet te schenden, door lachend ook deze zin te laten drukken. Red.

al het andere moet voortkomen, heeft U (nog) niet gesproken. In de liturgie van de H. Mis komt deze wellevendheid zo prachtig naar voren. Het gehele Offer wordt begeleid door buigingen van hoofd en romp en knieën, van plechtige gebaren der handen; allemaal vormen van wellevendheid. En heeft U wel eens opgemerkt, dat in het plechtigste gebed, de prefatie, ook met wóórden over de wellevendheid jegens God gesproken wordt? Dit gebed immers begint met: Waarlijk passend en billijk is het (m.a.w. correct) redelijk en heilzaam, dat wij U altijd en overal dank zeggen, heilige Heer.

De plechtige houding van den Priester moet ons aansporen, zelf op een correcte, eerbiedige houding te letten, en bovendien wijzen de woorden ons op **het** kenmerk van de echte innerlijke beschaving: de dankbaarheid. Wie zo'n lichaams- en geesteshouding bezit, zal nooit tekortkomen in eerbied tijdens de H. Mis, zonder zich berouwvol uit te maken voor een misselijke „hark." Correct zijn tegenover God en òm God tegenover zichzelf en zijn medemensen, dat is bovennatuurlijke wellevendheid. Interruptor

NASCHRIFT: Wie de drie artikelen gelezen heeft, weet, dat wij „Houding" besloten met te wijzen op „geesteshouding," dat aan het slot van de „natuurlijke" wellevendheid der Chinezen, de aandacht gevestigd werd op „bovennatuurlijke" wellevendheid der Kinderen Gods. Van het laatste geeft Interruptor een omschrijving, die geheel onze instemming heeft. Wij riepen: Hiep, hiep, hiep, en vóór we hoera konden zeggen, had Interruptor het al geroepen. Wij danken hem voor wat hij in zijn brief „critiek" noemt, maar wat wij „juist begrip" zouden noemen. En och, wellicht zijn critiek en juist begrip verschillende namen voor eenzelfde zaak. Redactie

Maandag 28 April.

Van alle kanten komen de jongens per fiets of per trein naar St. Louis terug. De speelplaats en de aula gonzen van fantastische vacantie-verhalen; het ene al bonter dan het andere. We waren

weer spoedig ingeburgerd, alleen van dat lelijke snerpende fluitje, dat ons om 9 uur naar kooi blies, moesten we niets hebben. Het fluit altijd te vroeg!

Dinsdag 29 April.

We worden uit onze zoete dromen opgeschrikt door een bel. Een bel? Is de asman van de gemeentelijke reinigingsdienst nù al aan de voordeur? Al gauw komen we tot de „heerlijke" werkelijkheid. De bel, dat is dè bel! De bel, die net als het fluitje altijd te vroeg gaat. Enfin, het is de bel voor de laatste ronde, voor het laatste trimester. Het is een troost, maar een schrale.

Woensdag 30 April.

Vooravond van de Meimaand. Om ons voor te bereiden op het Lof kregen we 's morgens al suiker in de thee, 's middags een heerlijk puddinkje en extra opsteken. Voorbereidingen zijn dikwijls nog feestelijker dan de feesten zelf. (Chronicus vergeet te vermelden, dat vandaag ook het beschermfeest van St. Jozef werd gevierd. Red.)

De zoveelste Mei 1941

Wat mij ieder jaar weer aan sterk verwondert is. dat alle verjaar- en patroondagen der klasbroeders in het begin van Mei vallen. En altijd op 'n mooi-weer dag! Ik vraag we wel eens af, of er niet met Burgelijke- als ook Hemelse Stand een beetje gesmokkeld wordt!

Maar het feit blijft. dat je in een anders kerkrustig lokaal soms een geloei hoort opklinken, waar de Oudenbosse sirene niet tegenop kan. Dan is het hier of daar weer zo ver. Door de stilblijvende klassen vaart een gevoel van blijde herinnering of hoopvol uitzien Een gerén door de gangen en vijf over acht staat er weer een glunderende groep klaar, om in wandeltenue de Brabantse lente in te gaan. Dan gaat het: één, twee, één, twee . . . , vol gooien ze de morgenfrisse lucht met blijde liedjes.

De achterblijvers, gebogen over hun Franse woordjes, horen een wegstervend marsgestamp en tippelen pittig in gedachten mee.

Voor de speelgoeddeurtjes van het Moleneind denkt menig oudje: Was ik ook nog eens jong! Waar blijft de tijd. . .

's Middags komt de groep bestoven en rood aangelopen terug met meer dan grage magen; daarna weer de bossen in of voetballen, al naar de grillige dagrooster het wil.

's Avonds marcheren ze niet meer: ze zijn om netjes te zeggen „mond-af." Het rode koortskleurtje is een gezond bruin geworden. Gelukkig zijn de broeders daags daarna wat schappelijk met overhoren! En blaren, man, blaren!!

Zaterdag 3 Mei

Eerste algemene bijeenkomst van de Mariacongregatie. De Mariacongregatie wordt verdeeld in sectie's. 1. Congreganisten Ulo, Mariaridders Ulo. 2. Congreganisten middelcour, Mariaridders middelc.

Zondag 4 Mei

De pasfotograaf is weer druk aan het werk om foto's te maken voor de persoonsbewijzen. We trekken onze vriendelijkste en toch karaktervolste gezichten. Dat zal imponeren, als we later de persoonsbewijzen moeten tonen. „Ga fier verder, man van adel en karakter." zal de ambtenaar eerbiedig zeggen, als wij onze identiteit bewezen hebben door deze foto te laten zien.

Maandag 5 Mei

Algemene Advendovergadering. De agenda van het bestuur omvatte rijke plannen voor het komend trimester. De man van de Kroniek mag echter niet uit de school klappen. Alle plannen moeten zo'n beetje verrassingen blijven.

Br. Directeur gaf nog enige wijze wenken omtrent dingen, waar we beter op moesten letten.

Voor de variatie werd de vergadering opgeluisterd door pianospel van een Kwekeling. Een aansporing voor onzen eigen pianist, om de volgende keer nog virtuoser voor de dag te komen. Dat is hij aan zijn Haagse afkomst verplicht.

Er heerste een vrolijke stemming, er werd een schallend „Lang zal hij leven" gezongen voor Leo Gevers, de vice-voorzitter, die het zó uitgemikt had, dat hij die dag jarig was. Het ellendige echter van opgewekte bijeenkomsten is, dat ze voorbij zijn, voor je er erg in hebt. Zó heb je de grootste lol en zó lig je weer in de lange „lakenstraat." „Waarom geen hockey?" vraag je half dromerig. Maar je ligt al in een hokkie.

Dinsdag 6 Mei

Vandaag wordt er 'n begin gemaakt met de klasse-competitie. Het gaat er heet aan toe, zowel op het „slagveld" als op de tribune.

Donderdag 8 Mei

Lang verwacht en eindelijk gekomen. Mevr. Jo Vincent gaf een liederenconcert in de serie: Een Uur Muziek. Ze werd op de piano begeleid door Herman Kruyt, die op humoristische wijze de toelichtingen gaf.

Moeten we nog schrijven over de stralende sopraanstem van Jo Vincent, die we al zo dikwijls door de radio hoorden en die nu toch nog een openbaring voor ons was? Hoe diep doorvoeld zong zij de godsdienstige liederen en met wat een speelse lichtheid droeg

zij de Schubert-liederen voor.

Na de uitvoering vroegen we zoals gewoonlijk aan elkaar: Wat vond je het mooist? Maar ieder had een verschillende voorkeur, een teken, dat alles prachtig was. Een kleine jongen wilde ook een duit in het zakje doen. Hij vond alles mooi, maar die Tantum ergo had hij toch niet goed begrepen. Hij bedoelde het laatste lied en dacht, dat het net als in de Kerk wel een Tantum ergo moest geweest zijn.

G. v. d. Wouw bood namens de jongens aan de zangeres een bouquet rode rozen aan en huldigde in haar alle kunstenaars, die ons dit jaar verblijd hebben met hun mooie concerten.

Zondag 11 Mei

Een plechtige Mariadag, begonnen met een drieheren-Mis. 's Middags na het lof trokken we allen de tuin in en verzamelden ons rondom het Mariabeeld. Mhr. de Graauw hield een geestdriftige toespraak, waarna de verschillende groepen van St. Louis bloemstukken plaatsten.

Het aardigst was nog de hulde van de kleine cour; de kereltjes strooiden bloemruikers voor de Lieve Vrouw.

's Avonds werd het Mariabeeld(je) voor de aula ingezegend. Br. Overste sprak een overtuigend woord. Evenals 's middags hielden edelknapen. in het zwart met witte kraag, de wacht. Ook het vlaggencohort van de Ulo was 's avonds in de zaal aangetreden en stond de hele avond strak in de houding. Kerels uit één stuk!

Dinsdag 13 Mei

Eerste training voor de lentetocht op 25 Mei, waaraan wij zullen deelnemen. Oudenbosch - Zegge - Bredase Baan - Seppe - Oudenbosch 14 km. Aardig begin,

Woensdag 14 Mei

De pasfoto's zijn klaar. Maar . : . . . zijn die mijnwerkersgezichten van ons? We hadden ons toch gewassen. Is dat nu alles, wat 'n foto van knappe kerels als wij, kan weergeven? Leugen, de spiegel vertelt ons anders. Naar de maan met pasfoto's!

Donderdag 15 Mei

Ondanks de blaren gaan we toch weer trainen. We vorderen: 16 km. in 2 uur (Etten, vice-versa), Als we thuiskomen, kun je de blaren door de schoenen heen tellen. Maar het leed is onmiddellijk vergeten, als het filmtoestel begint te rikketikken. „Vliegende jeugd" heette de film. Ons jonge hart reisde mee met de vliegtuigen. Toen we boven een kudde giraffen zweefden, zei een jongen: „Wat zullen die beesten lang plezier hebben van hun borreltje!" Wedden

dat die jongen z'n vader een café-restaurant heeft?

Vrijdag 16 Mei

Nieuwe dagorde. We staan nu om zeven uur op. Feitelijk toch veel te vroeg. We gaan om kwart voor tien naar bed. En eigenlijk gezegd, is dat óók te vroeg!

Zondag 18 Mei

Bedevaart naar het Mariakapelletje bij Moerdijk. (zie elders in de Klaroen) Dankbaar gestemd jegens den gullen Pastoor van Zevenbergsche hoek komen we na een serie bandenpechjes weer thuis.

's Avonds bezorgde de Roosendaalse K.J.M.V. in samenwerking met de R. K. Gymn. ver. „Thor," Jong studenten en de Cosamaband, ons een bonte avond. Onder leiding van Toon Rademakers, ons wel bekend, werd in werkelijk bonte afwisseling muziek, zang, toneel en gymnastiek gegeven.

Alles was degelijk voorbereid en liep vlot van stapel. Br. Edmundus sprak een woord van dank, dat ons allen uit het hart gegrepen was. Met spel en zang genoten we van de prettige katholieke kameraadschap, die uit de hele onderneming bleek. Tot ziens!

Maandag 19 Mei

Zonder nadere verklaring werd 's morgens op slaapzaal geroepen: „Zondagse pakken aantrekken!" Hè, wat is dat? Is er vrede? Gaan we naar huis?

Achteraf bleek, dat een fotograaf was gekomen, die een verkeerd chassis bij zich had, het weer niet goed vond en onverrichterzake even stil als hij gekomen was, vertrok. Daar zaten we met onze Zondagse pakken. Als mama klaagt over slijtage van onze kostbare kleren (en oh, al die punten!) dan zullen we die fotograaf schuldig verklaren. Wacht maar, hij komt half-Juni terug.

Dinsdag 20 Mei

Vandaag en morgen doet de derde Ulo schriftelijk eindexamen in Bergen op Zoom. Goed succes!

Trainingstocht naar Oud-Gastel. Mannen in de maat, niet zo'n kleine pasjes, tempo, tempo. Al die uitroepen hielpen niets. Twee tropenzonen vielen ontmoedigd op de berm van de weg,

Donderdag 22 Mei

Hemelvaartdag. Trainingstocht naar Etten.

's Avonds gaf de Handel een reprise van de „Schaduw". Met een modeluitvoering namen ze schitterend revanche en herstelden hun reputatie als goede toneelspelers. Waar was de criticus uit No 5 van de Klaroen? (Hij zat te roken en had geen berouw! Red,) Er trad een nieuwe Freddy op. Hij was op het toneel de onnozelheid

in persoon. Wat een goede regisseur kan bereiken! Want in het „burgerlijke" leven is die levenslustige knaap helemaal geen „doetje"

Zondag 25 Mei

's Morgens tussen half negen en negen uur vertrekken de wandelgroepen van St. Louis naar Breda. Voor het resultaat leze men het verslag.

Maandag 26 Juni

Klaroenavond. tevens viering 't van 25 jarig feest van den redacteur Br. Andreas. Een heerlijke avond. Zang van het broederskoor, opvoering van een koddige revue, toespraken van Br. Directeur en ondergetekende, aanbieding van een oorkonde en dankwoord van den jubilaris. In de volgende Klaroen zal wel een verslag opgenomen worden. (Kun je denken! Zó lang wachten we niet. De hele Klaroen is op zijn kop gezet om in dit nummer nog een verslag te geven. Red.) Max. de Jong en anderen.

VRAAG: Heb je wel eens gehoord van een jongen, die 's morgens mensenredder was en 's middags drenkeling voor vijf cent? Nou. zo'n jongen hebben we op de St. Louis-Ulo!

Lentetocht van het D.S.C.

Met stralende gezichten reden op Zondag 25 Mei de wandelgroep van Advendo en de turnclub St. Edmond St. Louis binnen als overwinnaars in het 25 km. parcours van de wandeltocht, uitgeschreven door het Diocesane Sportcommissariaat.

Van de 51 deelnemende clubs met ongeveer 1200 tippelaars had Advendo het hoogst aantal punten (166) en daarmede de eerste prijs. St. Edmond behaalde met 156 punten de tweede prijs. Met de beker voorop maakten de groepen onder geweldig gejuich ererondjes over de cour. Er heerste een uitbundige vreugde. De grote broers van de Kweekschool en de broertjes van de middelcour kwamen met herinneringsmedailles terug. Geen enkele deelnemer van St. Louis viel uit. En dat wil wat zeggen, als je op één dag ongeveer 30 km. met de fiets en 25 km, per pedes apostolorum hebt af te leggen. De training onder leiding van de Broeders Gabriël. Anastasius, Germanus, Olav, Cyprianus en Stephanus is blijkbaar doeltreffend geweest. Onze gelukwensen!

De Advendo-rubriek moest tot onze spijt vervallen.

Oplossing van de raadsels uit No. 7

De oplossing van het door J. v. d. Schoot ingezonden raadsel was: Brs Franciscus, Carolus, Gregorius, Sylverius, Eusebius. Adolf, Stephanus, Cajetanus, Flavianus, Germanus, Adelbertus en Donatianus. Uit de aangegeven letters volgde de wens: **Nog vele jaren!** (voor Br. Andreas, die daarvoor vriendelijk dank zegt.)
Goede oplossingen werden ingeleverd door: J. Heijs, F. v. Es, L. v. Himschoot, B. v. Hout, W. Magnée, B. Vogels, J. Breukhoven. Arn. Eerden en A. Jaspers
De prijs werd toegekend aan **L. van Himschoot.**
Oplossing van het raadsel van T. Vries.
Kamermeisje, leerbewerker, aannemer, redacteur, opticien, electricien, notaris. De eerste letters van deze woorden vormen het ons bekende woord: **Klaroen.**
Goede oplossingen van: J. Reesink, F. v. Es, B. v. Hout, W. Magnée, B. Vogels, Arn. Eerden, A. Jaspers, J. Breukhoven en J. den Broeder. De prijs werd toegekend aan **F. van Es.**

PRIJSVRAAG Jos v. d. Schoot

Vul in de naam van een Europese hoofdstad of bewoner daarvan.

1. Vadeŗ, moeder en zoontje wandelden in de steppen. Het zoontje raapte de gehele tijp mos op en stak het in de mond. Dat begon den vader te vervelen. Hij zei opeens tegen zijn zoontje: „Schei uit, leiijke . . . . . .
2. Vader en zoon wandelden in de woestijn en kwamen bij een oude Boeddhatempel. Het zoontje gooihe allemaal stenen naar de beelden, die daar stonden. Ineens riep de vader: Schei uit lelijke . . .
3. Pa wilde op reis gaan. Maar hij wist niet waarheen hij zou gaan. Toen zei Ma op plechtige toon (in de aanvoegende wijs): . . . . . . Oisterwijk.
4. Toen een bezoeker van een restaurant zijn rekening betaalde zei hij tegen den kellner: O . . . . . 14 gaat toch naar het station?
5. De Heer Dammer stond voor den rechter wegens: het in voorraad hebben van te grote hoeveelheden levensmiddelen. Vertoornd zei de rechter: U lijkt wel een h . . . . !"
6. Drie agenten volgden het spoor van een inboorling. Plotseling hield het spoor op. Na een uur riep een agent juichend: „H . . . . . "